

Ortodoxie si arte martiale

Interviu cu Pr. Mihai-Andrei Aldea: "Trebuie sa fim samurarii lui Hristos!"

Published By Cezar Machidon On Friday, November 18th 2011.

-Parinte, se aude ca va lasati si chiar va indemnati fii duhovnicesti sa practice arte martiale. Este adevarat?

-Da, este adevarat.

-Sunt unii care s-au separat si care chiar va vorbesc de rau pentru acest lucru. Care credeti ca este motivul?

-Pentru ca nu inteleg ce inseamna expresia arte martiale. Din pacate este o obisnuinta in zilele noastre de a ne barfi, de a ne vorbi de rau unii pe altii si a fi necrutatori cu ceea ce ni se pare noua ca este un frate care greseste, chiar daca el nu a gresit, ci noi gresim, oricum ramane un fel de intuneric intre noi si fratele si o departare care nu se mai sfarseste. In vechime, crestinii, atunci cand un frate gresea il mustra cu durere in suflet pentru ca se temeau ca nu cumva sa-l piarda. Astazi crestinii abia asteapta sa greseasca unii dintre ei ca sa poata da in cap si sa-l scufunde in adancul iadului. Si daca incearca sa scoata capul cumva de acolo, in niciun caz nu-l lasa. Este prin urmare o moda, o obisnuinta, un refren, pe care l-am vazut chiar si la parinti socotiti de multi ca fiind duhovnicesti, de a pleca urechea la barfe, de a barfi, de a raspandi mai departe barfele auzite, fara nicio cercetare serioasa, fara a verifica. Si trebuie sa spunem ca nimeni in afara de Dumnezeu nu le stie pe toate. Nimeni in afara de Dumnezeu nu se pricepe la toate. Atunci cand intalnesti ceva pe care nu l-ai studiat, nu l-ai cercetat asa cum se cuvine, pentru ca porunca este cercetati toate pastrati ce este bun, se cuvine sa fii cu bagare de seama, cu luare aminte, cu prudenta, ca nu cumva sa aluneci, sa cazi in vreo ispita si sa te trezesti ca ai marturisit altceva decat adevarul. Din nenorocire in zilele noastre aceasta frica nu prea mai exista, ca sa nu spun ca nu mai exista deloc la foarte multi chiar dintre parintii Bisericii noastre si cu atat mai mult la mireni. A fost inlocuita aceasta frica de a nu gresi, de a nu vorbi despre ce nu stim, de atotcompetenta pe care pretindea ca o are Ceausescu si care vad ca a intrat foarte adanc in sufletele romanilor. De aceea multi, foarte multi, vorbesc despre ce nu stiu, iar lipsa de dragoste este foarte puternica. Chiar cei care se pretind ca ar fi plini de dragoste, dragostea aceasta pe care pretind a o avea se manifesta la ei mai mult ca un pietism, asa in cat cei care predina a avea aceasta dragoste in realitate nu si-o manifesta fata de oameni, decât declarativ sau ca un fel de politețe și doar atâta vreme cat acestia nu-i supara, nu-i deranjeaza.

Din aceasta atitudine generala izvoraste si atitudine acelor care s-au separat, s-au maniat, s-au smintit ca au auzit ca eu sunt de acord si chiar imi indemn fii duhovnicesti sa practice arte martiale. Fiindca toti acestia, despre care am auzit si eu, dar niciunul nu mi-a spus direct acest lucru, toti acestia nu au stat de vorba si cu mine, sa ma intrebe Parinte, am auzit ca faci asa ceva, de ce faci asta? Este un lucru de bun simt, elementar, mai ales ca multi dintre ei ma cunosc. Deci le este foarte usor sa ia legatura cu mine si sa isi faca datoria de crestini. In clipa in care auzi ca un parinte, sau un crestin oarecare, face nu stiu ce lucru despre care crezi ca este rau, dupa porunca lui Hristos trebuie sa te duci sa vorbești cu el. Fie daca stii absolut sigur ca ceea ce face este rau, ca sa il ajuti sa se indrepte, printr-o discutie intre tine si el, fie, daca nu esti absolut sigur, dacă nu ești cel mai mare teolog din lume si stii toate, sa-l intrebi, sa cercetezi, sa verifici. Si in felul acesta daca ai dreptate l-ai castigat pe fratele. Daca eu in vreo privinta gresesc, sunt oricand gata sa ma plec in fata celui care-mi arata ca am gresit. Dar sa imi arate, desigur, argumentat, teologic, *serios. Nenorocirea este ca cei mai multi astazi nu asteapta sa vada daca fratele a gresit sau nu, ci cum il banuiesc de vreo greseala ii si dau in cap. Si cu atat mai mult daca sunt siguri ca a gresit cu adevarat, nici nu-l lasa sa se indrepte. Si pierdem si dragostea, si adevarul.*

-Si oare e corect asa, e ortodox?

-Desigur ca nu! Cum sa fie corect sau ortodox asa? Dumnezeu are rabdare cu noi, ca noi gresim de multe ori, si incearca in fel si chip sa ne intoarca la credinta. Si atunci cand un frate greseste noi trebuie sa dovedim aceeasi rabdare pe care Dumnezeu o dovedeste fata de noi. Am vazut atitudini

urate, foarte urate, fata de o serie intreaga de parinti duhovnicesti la cea mai mica afirmatie pe care unii sau altii din cei care se socotesc indreptatiti sa fie aparatorii supremi ai Ortodoxiei nu o intelegeau. Si, ca urmare, atacau persoana, nu ideea, persoana, cu maxima violenta. Culmea este ca in multe cazuri nu intelegeau cu adevarat daca avea dreptate parintele sau nu. In unele cazuri ar fi avut dreptate ei, daca ar fi vorbit duhovniceste, dar prin violenta atacului nu mai aveau nicio dreptate pentru ca se pierdea dragostea. Nu exista adevar fara dragoste si dragoste fara adevar. Iar aceasta atitudine este foarte raspandita. Ea rascoleste foarte multe patimi in ultima vreme si imi pare foarte rau ca se intampla asa ceva si ca s-a ajuns aici in loc sa existe o dragoste frateasca prin care cel care a gresit sa se plece indreptarii, iar cel care indreapta sa o faca cu dragoste, fara rautate, fara vreo inclinatie spre a jigni pe celalalt. Ci dimpotriva, cu iubire, cu dorinta de a-l mantui pe celalalt, pentru ca Ortodoxia nu se apara impuscand pe ortodocsii care nu se conformeaza anumitor norme. Ortodoxia se apara marturisind Adevarul cu dragoste si dovedind dragoste in Adevar. Eliminand una sau cealalta am pierdut marturisirea Ortodoxa. Mie nu imi pare rau pentru mine sau pentru alt parinte care este atacat pe nedrept. Imi pare rau pentru cei care ataca si barfesc, pentru ca isi pierd sufletele. Altfel, nicio suparare, n-au decat sa barfeasca si sa se tulbure cat vor, daca nu vor sa tina Legea lui Hristos. Chiar ma ruga cineva sa accentuez ca **DACA ASA DE USOR URAM SI DENIGRAM PESTE NOAPTE PE CEI PE CARE INAINTE II AVEAM DE FRATI SAU PARINTI INTRU LUPTA CEA DREAPTA, ACEST LUCRU ARATA CA DRAGOSTEA SI REPSECTUL NOSTRU DE DINAINTE ERAU MINCINOASE, SI CA DE ABIA ACUM A IESIT LA IVEALA CE ESTE IN INIMILE NOASTRE SAU, MAI BINE ZIS, ERA DEJA ACOLO. SI CA ASA NE SURPAM UNII PE ALTII SI NU PUTEM DUCE NICIO LUPTA, CI NE AFLAM CA INTR-O IMPARATIE CARE SE SURPA PE SINE INSASI.** Aceasta atmosfera domina peste tot si asa se intampla ca si in aceasta privinta, a pozitiei mele fata de artele martiale, multi se agita desi nu stiu despre ce vorbesc.

-Ce nu stiu? Ne puteti da un exemplu?

-Nu cunosc ce inseamna arte martiale. Si confundand artele martiale cu, de pilda, yoga sau alte practici religioase pagane, este firesc ca reactioneaza cu respingere. *Nu se pot accepta in Ortodoxie yoga si alte asemenea practici, ezoterism oriental, folosirea energiilor qi si altele asemenea. Respingerea lor este fireasca. Nefiresc este faptul ca nu discuta, nu intreaba, nu vin sa se sfatuiasca cu fratele, sau parintele despre care ei socotesc ca a cazut in greseala. Ori prin lucrul acesta ei deja fac un lucru impotriva poruncii lui Hristos. Pentru ca Hristos porunceste ca daca fratele cade in greseala, sa te duci sa-l mustri intre tine si el. Dar calcand porunca lui Hristos ei deja sunt in afara Ortodoxiei, desi pretind ca o apara. Fiinca intotdeauna daca fratele a gresit, trebuie sa incerci sa te duci sa vorbești cu el intre tine si el, sau in cel mai rau caz, cand nu ai cum sa ajungi la el, vorbești impotriva greselii, dar sa nu faci atacuri la persoana. Raspandirea de barfe, de tot felul de acuzatii si asa mai departe, fara cercetare, fara cercetare a temei, a subiectului, fara argumentatie teologica, fara o discutie cu cel cespere care crezi ca a gresit, sunt patimi si rataciri care din nenorocire sunt deosebit de raspandite si care vor duce la pieire pe cei care le practica. De-a lungul istoriei Bisericii au fost multe, multe vremuri in care s-a intamplat asa si cei care s-au supus acestor patimi s-au osandit. Daca nu s-au trezit la vreme ca sa se poata pocai, s-au osandit. Despre asta este vorba si aici. De aceea s-au separat, pentru ca ei nu cunosc ce inseamna arte martiale, nici nu au venit sa discute, sa ma intrebe, si atunci fireste ca se tulbura si din obisnuinta de a barfi si de a osandi si de a raspnadi lucruri rele despre unii si altii, fac acest lucru si in privinta aceasta.*

-Artele martiale sunt asociate cu violenta. Poate ca acesta este un motiv al pripelii de care au dat dovada constestatarii dumneavoastra pe acest subiect.

-Este adevarat ca sunt destui care fac o legatura intre arte martiale si violenta. Chiar este o legatura intre ele. Dar oare crestinului ii este oprita folosirea violentei oricand si oricum? Sa cercetam, spune Sfantul Apostol Pavel, si sa pastram ce este bun. Intelegand prin violenta orice forma de folosire a fortei si care influentati de doua curente pagane si anti-crestine, respectiv masoneria si neoprotetantismul, mai ales anumite ramuri ale neoprotetantismului, precum si multe curente new-age, socotesc ca este interzisa unui om civilizata, si cu atat mai mult unui bun crestin, orice folosire a fortei, ceea ce este o ratacire, este o cadere din Ortodoxie. Pentru ca nu exista in Ortodoxie

vreo opreliste ca, la vremea potrivita, sa se foloseasca forta. Insa, din pacate, sub influenta neoprotestanta si sub influenta masonica s-a raspandit aceasta idee. Pentru ca si conducerile masonice, atat ale Romaniei cat si ale altor tari, vor sa inoculeze poporului ideea unei supuneri absolute fata de stat si fata de autoritati. Si atunci interzic orice acces al omului la mijloacele care ii asigura libertatea, printre aceste mijloace fiind si folosirea armelor si a fortei in caz de nevoie. Practic, un popor poate fi astazi inrobit fara probleme. Cele mai multe tari asa zis civilizate au armate de mercenari, de soldati platiti. Si care armate odata infrante, tara respectiva este infranta. Armate care constituie un procent extrem de mic din populatie, care au o putere destul de mica de a apara tara intr-un conflict direct. Care pot fi foarte usor inlaturate si mai mult decat atat, pot fi foarte usor cumparate. In vremea in care tot poporul era armata tarii nu puteai sa cumperi tot poporul. Ca urmare, atunci cand comunistii au intrat in Romania si au ocupat-o, au fost peste 14 ani de rezistenta crancena, armata, numai de cand si-au proclamat comunistii victoria si pana cand ultimele celule de rezistenta din munti au cazut. Si inca si dupa aceea a continuat rezistenta armata izolat priun unele persoane care nu au vrut sa se supuna si au luptat, chiar si cu arma in mana, si mai departe. Deci sovieticii si comunistii au avut de infruntat la noi rezistenta unor oameni care stiau ca datoria fiecarui barbat este de a fi gata sa lupte pentru Credinta, pentru Neam si pentru Tara pana la capat. Culmea absurditatii este ca parintii care prihanesc violenta, mireni si calugarii care prihanesc violenta, in fel si chip, au adesea mare evlavie la acesti luptatori anticomunisti, fara sa-si dea seama nicio clipa de inselare. Nu poti pe de o parte sa declari oameni care au luptat cu arma in mana impotriva bestiei bolsevicese ca fiind sfinti, iar pe cealalta parte sa interzici crestinilor sa invete sa faca ceea ce au facut acesti sfinti. Este o contradictie uluitoare si care totusi nu este observata de foarte multi.

-Dar avem vreun temei in istoria Bisericii pentru ceea ce spuneti?

-Avem pe Sfantul Mare Mucenic Gheorghe, avem pe Sf. Mare Mc. Dimitrie, avem pe Sf. Teodor Stratilat, avem pe Sfantul Andrei Stratilat, avem pe Sfantul Mc. Dasius, si nenumarati alti sfinti militari, unii dintre ei purtand armele chiar in ziua in care au fost martirizati, fiind martirizati cu armele la brau. Si toti acestia au luptat cu arma in mana, au ucis, au ranit si sunt sfinti. Constantin cel Mare, cel intocmai cu Apostolii, nu numai ca a luptat cu arma in mana, a condus armate in nenumarate batalii si Biserica il lauda pentru lucrul acesta. Nu zice "vai, nemernicule care ai luat arma". Zice "Slava tie, Sfinte Constantin, care ai biruit in batalii pe dusmanii lui Dumnezeu". Troparul Sfintei Cruci, in forma sa originala, zicea catre Dumnezeu „biruinta binecredinciosilor imparati asupra barbarilor daruieste”. Azi s-a schimat textul, dar istoria nu se schimba. Si ea marturiseste acest lucru pe care autoritatile anti-crestine si anti-nationale vor sa-l ascunda. Deci iata ca ideea acesta ca nu are voie crestinul sa foloseasca forta in nicio imprejurare este o idee necrestina, satanica. De fapt crestinul are chiar obligatia de a folosi forta atunci cand este de la Dumnezeu a folosi forta, atunci cand trebuie. Insi Scripturile poruncesc acestea. Pana si Sfantul Apostol Pavel spune limpede "De aceea dregatoria poarta sabia, ca sa pedepseasca." Ori vedeti, de la dregatori Sfantul Apostol Pavel a primit 40 de bete pe spinare! Deci dregatoria avea si toiag cu care pedepsea, avea si bici, avea si pisica cu noua cozi, avea tot felul de unelte de pedepsire. Dar dintre toate, in Duhul Sfant fiind, Sfantul Apostol Pavel alege sabia! Ea nefiind instrument de pedepsire cu bataia la palma sau pe spinare, ci fiind instrument de moarte. Aratand Duhul Sfant prin aceasta ca exista imprejurari in care de la Dumnezeu este lasata chiar si pedeapsa cu moartea. Cu care eu personal nu sunt de acord, o privesc plin de teama pentru ca nu poate fi schimbata daca a fost gresit aplicata, dar pe care iata, Dumnezeu prin gura Sfantului Apostol Pavel o incuviinteaza in anumite imprejurari. Pe mine ma cutremura ideea pedepsei cu moartea, dar Dumnezeu o incuviinteaza, iar prin gura Sfantului Apostol Petru o si da. Pentru ca atunci cand Anania si Safira au mintit Duhul Sfant, au fost pedepsiti cu moartea. Dar nu au fost pedepsiti cu moartea pur si simplu, ci prin gura Sfantului Apostol Petru, el a fost cel care a dat osanda de moarte asupra lor si au murit. La fel de bine putem spune ca Sfantul i-a ucis cu gura lui, prin puterea Duhului Sfant. Nu vad care e deosebirea in a ucide cu sabia si a ucide cu puterea gurii. Cine are puterea gurii ucide numai cu cuvantul, dar cine nu are puterea gurii dar trebuie sa o faca va ucide cu sabia, cu pusca sau cu ceea ce are. Nu acest lucru este esential, mijlocul prin care s-a facutuciderea, ci daca Dumnezeu a ingaduit sau nu ca un om sa

rosteasca osanda de moarte asupra altui om si aceasta sa fie indeplinita. Si raspunsul este cutremurator pentru omul de astazi. Da, Dumnezeu a ingaduit si ingaduie acest lucru.

-Sunt invataturi bisericesti sau Sfinti Parinti care propovaduiesc impotriva practicarii artelor martiale?

-Nu, nu exista asa ceva. Dimpotriva, Sf. Ioan Gura de Aur ii lauda pe osteni pentru ostenirile lor, la fel Sf. Vasile cel Mare si alti Sfinti Parinti. Sunt dati ostenii drept pilda si de Sf. Ap. Pavel si de multi altii, pentru crestinii cae vor sa duca lupta cea buna. Pentru ca toti crestinii care vor sa duca lupta cea buna trebuie sa o duca asemenea ostasilor. Sf. Clement Romanul ii da ca pilda pe ostasi. Sf. Ignatie Teoforul si multi alti sfinti ii dau ca pilda pe ostasi, in cele bune, desigur. *Sf. Ioan Botezatorul atunci cand este intrebat de ostasi ce trebuie sa facem ca sa ne mantuim, nu le spune "renuntati la arme". Ci le spune "nu nedreptatiti pe nimeni, nu jefuiti pe nimeni, fiti multumiti cu solda voastra".* Vedeti, aici e un cuvant ingrozitor pentru cei care cred ca orice folosire a fortei, a violentei, este rea. Sf. Ioan Botezatorul cel mai mare nascut din femeie, dupa cum spune Insusi Mantuitorul, nu le spune soldatilor sa renunte la solda, nu le spune sa se lase de meseria armelor, ci le spune dimpotriva, sa fie multumiti cu solda lor. Deci ii indeamna practic sa ramana in armata fiind multumiti cu solda lor. Supunandu-se comandantilor, dar ferindu-se a nedreptati pe cineva, nejefuind pe cineva. Facandu-si meseria de ostasi cu dreptate. Deci Sf. Ioan Botezatorul ii indeamna pe ostasi sa ramana asa mai departe dar sa nu savarseasca nedreptati din starea in care sunt. Canonizarea unor sfinti care au fost ostasi pana la sfarsitul vietii lor, ca Sfantul Dimitrie Izvoratorul de Mir, Sfantul Andrei Stratilat, Bincredinciosul Voievod Stefan cel Mare si altii asemenea arata si ea faptul ca Biserica a primit ostasia ca o cale de mantuire. Iar ostasie fara pregatire de lupta nu exista. Aceasta pregatire de lupta este cea numita adesea, astazi, arte martiale.

Dar, intorcandu-ma la intrebare, vedem ca in realitate niciunul dintre Sfintii Parinti nu a osandit niciodata folosirea fortei, a violentei, decat daca a fost facuta cu nedreptate. Acesta este "punctul pe i", aici este locul in care se aluneca fie intr-o parte, fie in alta. Pentru ca unii spun "nu este voie deloc sa folosesti forta", ceea ce este o minciuna, este o incalcare a cuvantului lui Dumnezeu, iar altii spun "foloseste forta cand vrei tu", eventual „persecuta pe cei din alta natie sau de alta credinta”, ceea ce iarasi este o minciuna si o incalcare a cuvantului lui Dumnezeu. Exista o dreapta socoteala, o deosebire a duhurilor de care trebuie sa dam dovada in aceasta privinta. Sf. Ioan Gura de Aur spune ca Dumnezeu nu a lasat trupului omenesc arme, in sensul armelor pe care le au fiarele – coarne, colti, ghiare si altele asemenea – pentru ca exista vreme in care sa iei armele si exista vreme in care sa le lasi. Acest cuvant al Sf. Ioan Gura de Aur este potrivit cu cel al Ecleziastului care spune ca este vreme pentru toate lucrurile de sub cer; este vreme de pace si este vreme de razboi. Lucrurile nu se interpreteaza numai duhovnicesc. Ca daca este s-o luam duhovnicesc extrem de rar este vreme de pace, ca dracul ne ataca neincetat. Este vreme de pace si este vreme de razboi in viata de toate zilele. Este vreme in care sa iei armele si sa le folosesti si este vreme in care sa nu le iei. Dar! Cum ai putea sa iei armele sa le folosesti cand tu nu le stii, nu le cunosti, sau cu atat mai putin stii sa le folosesti? Si daca nu stii sa iei armele si nu stii sa le folosesti ai incalcat cuvantul lui Dumnezeu care spune ca este vreme de pace si este vreme de razboi. Ai incalcat cuvantul lui Dumnezeu care spune ca de aceea poarta stapanirea sabie, ca sa pedepseasca.

-Dar noi nu suntem stapanire. Sau ce inseamna stapanire, de fapt?

-Aici sunt doua trepte deosebite. Exista in primul rand dregatoriile oficiale ale unui stat. Dar atunci cand statul respectiv este sub ocupatie straina exista doua stapaniri. Cea straina si stapanirea nationala. Stapanire nationala care se autoproclama. Sau exista dinainte, dupa caz. In clipa in care japonezii au invadat insulele Ryu- Ryu numite astazi Okinawa, populatia de acolo avea propriile capetenii si aceste capetenii au condus rezistenta impotriva ocupatiei japoneze; sau a ocupatiei chineze atunci cand chinezii au ocupat insulele. Chiar daca pe fata ei se prefaceau a se supune ocupantilor, pe ascuns ei conduceau rezistenta si era firesc intra-devar ca bastinasi din Ryu- Ryu sa faca aceasta rezistenta, sa lupte impotriva ocupantilor. Deci atentie, ca exista doua situatii foarte

deosebita, atunci cand o tara are conducatorii sai si atunci cand o tara are conducatori straini, ocupanti. Cand are ocupanti, are datoria de a lupta impotriva ocupantilor.

-Oare nu se cuvine sa ne supunem ocupantilor, sa ii socotim ca stapanire de la Dumnezeu?

-La fel cum era firesc ca evreii sa nu ramana supusi egiptenilor care ii indemnau la nelegiuiri, sau filistenilor care ii indemnau la nelegiuiri si asa mai departe, la fel nu este firesc sa ne supunem nici noi. Desigur, ca sa lungim aici paranteza, lupta impotriva ocupatiei se realizeaza pe doua planuri. Planul material si planul duhovnicesc. Planul duhovnicesc este de fapt primul! Pentru ca, e bine sa stim asta, ocupatiile se datoreaza pacatelor si se inving pe plan material prin izbanda dovedita mai inainte pe plan duhovnicesc. Lupta impotriva ocupatiei incepe cu lupta impotriva propriilor patimi. Cu incercarea de a te intoarce cu adevarat catre Dumnezeu, de a fi un om si un popor bun, crestin, iubitor de Dumnezeu. Si abia apoi cu armele. Atunci cand un popor se ridica duhovnicesc apoi se poate ridica si militar, sau economic, sau cultural sau alt fel, incat sa poata sa biruiasca, sa poata sa se ridice. Voi da un exemplu nu foarte duhovnicesc, dar care in anumite limite, desigur, ne poate ajuta sa intelegem despre ce vorbim. Polonezii erau sub ocupatie straina. O parte din Polonia era ocupata de germanici, iar cealalta parte era ocupata de Imperiul Tarist. Erau destul de prost tratati polonezii de partea germana si ingrozitor de prost tratati in partea ruseasca. Multi dintre polonezi, numai pentru ca erau polonezi erau bagati in puscarie, in lagare rusesti. Si polonezii erau resemnati si dezbinati, multi dintre ei ajungeau sa emigreze, exista pana astazi comunitati poloneze in Brazilia, Argentina, Uruguay, Paraguai, formate atunci. Polonezi care au emigrat in aceste tari si care pana astazi au acolo comunitati. Si pare ca Polonia va disparea de pe harta Europei, dar au fost un Sienkiewicz si alti cativa care le-au adus aminte ca ei au evlavie la Maica Domnului, le-au adus aminte ca ei sunt uniti dincolo de dezbinarea lor, pentru ca polonezii erau extrem de dezbinati, prin evlavie pe care o au la Maica Domnului. Aici sigur, nu facem paranteza la paranteza cat de corecta era aceasta evlavie, asta este alta problema, pe o semnalam doar ca sa nu se caute degeaba nod in papura. Ideea este ca aducandu-si aminte ca ei sunt uniti prin acest punct au reusit pas cu pas sa se uneasca si prin celelalte si pana la urma a reaparut Polonia pe harta lumii, desi disparuse. Si exista pana astazi, desi intre timp hotarele ei s-au tot schimbat. Dar a reusit sa reziste pana astazi pentru ca multa vreme si-au adus aminte ca exista ceva care ii uneste. Deci a fost intai o ridicare spirituala, chiar daca neorientata corect din punct de vedere ortodox, dupa care a putut sa existe sa zicem asa si ridicarea materiala. Cu atat mai mult la noi, cei care suntem din poporul lui Dumnezeu, fara o indreptare interioara, sufleteasca si de aceasta data corecta, nu poate exista ridicarea materiala. De ce spun cu atat mai mult, pentru ca in vreme ce ereticii stiu putin si gresit, ortodocsii sunt oameni care trebuie sa stie mai multe, sa stie Adevarul. Iar sluga care stie multe, mult va fi batuta. Mai mult se cere de la un popor ortodox, decat de la un popor neortodox. Inaintea lui Dumnezeu o greseala facuta de ortodocsi este pedepsita mult mai aspru decat o greseala facuta de eretici sau pagani, pentru ca ei, saracii, sunt in ratacire, pe cand ortodocsii au Adevarul la indemana. Deci, ca sa ne intoarcem la intrebare, aceste doua tipuri de razboi, duhovnicesc si material, merg mana in mana, pentru ca noi, oamenii, suntem si suflet si trup. Nu putem sa dam deoparte nici sufletul, nici trupul, si sa zicem ca omul e numai una dintre ele. Asa incat si rezistenta impotriva ocupantilor, despre care am tot vorbit pana acum, se desfasoara pe aceste doua planuri, duhovnicesc si material, material si duhovnicesc, nelasand deoparte planul material cum din pacate fac multi, nici cel duhovnicesc, dupa cum fac altii. Asa incat trebuie un crestin ortodox sa fie pregatit, daca nu este calugar sau cleric, trebuie sa fie pregatiti sa poata lupta cu arma in maini pentru a-si apara familia, Tara, Neamul, Credinta, pentru a-si face datoria. Si atunci cand este sub ocupatie este obligat sa lupte, e de datoria lui de a lupta. Face parte de datoria lui fata de stapanirea reala, pentru ca stapanirea reala a unei tari nu este cea a ocupantului, ci este cea pe care o are cand este liber. Pe de alta parte exista si stapanirea propriu-zisa a unei tari. Si acesteia trebuie sa ne supunem, sa o slujim in tot ceea ce ne cere, in tot ce nu este impotriva poruncilor lui Dumnezeu. Deci fie intr-un fel, fie intr-altul, exista o anumita legatura foarte directa intre crestinul obisnuit si stapanire asa incat obligatia noastra de a putea folosi armele este extraordinar de mare. Cand spun a noastra ma refer la noi crestini in general, pentru ca eu, de pilda, **ca preot, nu am voie sa folosesc armele si niciun fel de violenta fizica. Un monah nu are voie sa foloseaca armele si niciun fel de violenta fizica. Arma noastra**

trebuie sa fie arma Duhului si a Cuvantului lui Dumnezeu. In vreme ce pentru mireni, pe langa aceasta arma a Duhului si a Cuvantului lui Dumnezeu, care se presupune ca la ei nu este atat de bine stapanita ca la clerici sau la monahi, trebuie sa existe armele fizice simbolizate in Sfanta Scriptura prin sabia.

-Din ce am inteles, principala cauza a acuzatiilor aduse dumneavoastra este faptul ca cei care v-au acuzat nu inteleg ce inseamna artele martiale. Ce inseamna artele martiale?

-Expresia aceasta, arte martiale, vine din latina. Multi confunda artele martiale cu ceea ce ei insisi adesea numesc arte martiale orientale. Pai daca exista arte martiale orientale inseamna ca exista si alt fel de arte martiale, vestice, nordice, sudice. Asta glumind putin, dar prin simpla precizare orientale, inseamna ca exista mai multe grupe de arte martiale. Ceea ce nu observa multi din cei care confunda artele martiale cu artele martiale orientale, este faptul ca insasi expresia este din latina. Artele martiale reprezinta acele cunostinte teoretice si practice de lupta. In special individuala, dar nu numai, care il ridica pe un om la un nivel de excelenta in ostasie, in lupta. De aceea e cuvantul arte, pentru ca in vechime cuvantul arte nu inseamna cum se crede astazi, ceea ce tine de frumos, de estetic. Prin arte se intelegeau domeniile de excelenta dintr-o parte sau alta. Ingineria era o arta atunci cand era practicata la nivel inalt, si era o tehnica atunci cand era practicata la un nivel simplu. Un constructor oarecare era un constructor si atat. Dar un inginer ca Apolodor din Damasc, care a facut Podul lui Traian sau alte monumente de acestea uimitoare, era un super-constructor, era un artist. Acesta era sensul vechi al cuvântului. Acuma arta si artist inseamna altceva, dar expresia de arte martiale vine din vechime, din vremea romana, cand termenul martial definea tot ceea ce era legat de razboi, iar arte martiale inseamna arte ostasesti. Arta de a fi un luptator desavarsit, cam asta inseamna arta martiala. Mijlocul, stiinta, cunoasterea prin care poti sa devii un luptator desavarsit. Din acest punct de vedere atat tehnic si ideea, arta martiala este si scrima, si niciunul dintre cei care se supara pe practicarea artelor martiale nu cred ca i-ar da anatema pe floretistii sau floretistele noastre care castiga medalii, pentru ca practica scrima si au pus mana pe floreta, si totusi este vorba de o arta martiala. Arta martiala este si tirul cu arcul, dar nu cred ca unii din cei care se infurie si se manie pe practicarea artelor martiale si dau anatemei artele martiale, se gandesc o clipa ca cei care fac tir cu arcul sunt practicanti de arte martiale. Biatlonul este o arta martiala. Stiinta de a combina efortul deplasarii pe schiuri cu un tir de cea mai inalta precizie, este o stiinta martiala si tine de artele martiale. Si exista si multe alte asemenea arte martiale care nu sunt arte martiale orientale dar sunt arte martiale. Tot ceea ce faceau sfintii militari in armatele romane ca sa invete sa foloseasca sulita scurta, sau lunga, sabia, scutul, arcul si alte arme care se foloseau acolo, toate aceste lucruri se cheama arte martiale. Din nenorocire multi nu inteleg pur si simplu ce inseamna termenul si confunda artele martiale cu yoga sau alte practici de acestea. Daca ar fi egal termenul de arte martiale cu artele martiale ezoterice, pagan religioase, atunci fireste da, ar fi interzis oricarui crestin sa le practice. **Nu este admisibil ca un crestin sa practice zen, exercitii de qi, yoga sau alte lucruri din acestea. Noi suntem crestini si tot ceea ce practicam trebuie sa fie in cultul nostru, al Ortodoxiei.**

Deci sunt ingaduite numai artele martiale care nu impun odata cu practicarea lor si o gandire, o traire necrestina si ritualuri necrestine. Dar din nefericire foarte multi confunda asemenea arte martiale pagane care sunt intradevar interzise crestinilor, cu artele martiale luate global, in care arte martiale intra tot ceea ce inseamna pregatirea militara obisnuita de lupta a unui ostas. Deci avem o situatie cumplita in care ei, pe de o parte, la fiecare Liturghie ii binecuvinteaza pe ostasii tarii noastre, iar pe de alta parte, ii dau anatemei pe motiv ca fac arte martiale. Este o absurditate care izvoraste din neintelegerea termenilor si din lipsa de cercetare. Nu se merge pe ideea cercetati toate, pastrati ce este bun... Toti se pricep – am zis ca Ceusescu si o sa mi se spuna ca sunt prea aspru, dar asa este – toti se pricep la toate, si nu vor sa caute, sa vada ce inseamna de fapt lucrul acela. Este sau nu este ortodox? Se poate sau nu practica? Cutare arta martiala, ca doar este scris “cercetati toate, pastrati ce este bun”, cuprinde sau nu cuprinde obligatoriu elemente ezoterice, pagane? Ca daca le cuprinde nu avem voie de o practicam! E interzis! Dar o arta martiala cum e tirul cu arcul si vorbim nu de kyudo, arta martiala japoneza, shintoista, ci de tirul cu arcul european, este o arta martiala ce poate fi practicata de orice crestin cu toata linistea, cu toata libertatea. Ba e chiar recomandabil sa o practice, ca tot trebuie sa stim sa luptam, sa avem spirit de luptatori, sa putem, sa

stim macar atat: sa intindem un arc. Culmea este, ma repet dar asta este situatia, ca sunt parinti care canta ei insisi sau asculta cu bucurie cantece in care i se spune lui Stefan "Maria ta insenineaza-ti chipul, arcasi n-au uitat sa dea la semn", dar in acelasi timp ei interzic credinciosilor sa invete "sa dea la semn". Pai daca tu ai evlavie la Stefan cel Mare sau la Constantin cel Mare, atunci trimite toti barbatii care sunt credinciosi sa practice arte martiale, ca sa fie vrednici de inaintasii lor. Sigur, nu arte martiale din acestea yoghine, budiste, shintoiste sau de mai stiu eu ce religiozitate pagana. Nu asa ceva, ci arte martiale facute pe traditia romaneasca, cu rugaciuni catre Sfantul Constantin cel Mare, catre Sfantul Mare Mucenic Gheorghe, Sfantul Stefan cel Mare sau alti sfinti militari. Cu ocrotirea lor, fara a prelua nimic din ceea ce inseamna religiozitate pagana. **Nu avem voie sa preluam nimic din ce inseamna religiozitate pagana. Dar avem obligatia de ai indemna pe mireni nostri sa invete sa fie luptatori.**

-Un tanar, practicand arte martiale, nu se expune la pericolul de a cadea in unele patimi?

-Bineinteles. *Orice faci, de la mancare la rugaciune, te expune la ispite.* Deci si ostasia sau artele martiale. Dar cred ca se expune unui pericol mult mai mare, de miliarde de ori, repet, de miliarde de ori mai mare cel care sta acasa cu televizorul si computerul. De miliarde de ori e mai mare primejdia! Ducandu-se si muncind sa se antreneze la tir cu arcul, la scrima, si la alte arte martiale ingaduite unui crestin el isi consuma energia fizica, isi dezvolta capacitatile de luptator, isi dezvolta disciplina si vointa si puterea de munca si invata sa se stapaneasca mult mai bine decat daca sta la televizor si la calculator si se uita la pornografie si face malahie, sau la violenta gratuita americana si ajunge „smecher” de tip Bronx sau Harlem, sau joaca jocuri din acestea pana inebuneste si la cap, si la inima, si la suflet. E incomparabil mai mare ispita din partea aceasta, a nepracticarii artelor martiale, decat a practicarii.

-Ati vorbit in special de acele arte martiale care pentru practicare necesita o arma. Cum ramane cu artele martiale care implica lupta corp la corp?

-Bineinteles ca sunt recomandate. Atunci cand am vorbit de artele martiale romane de pilda pe care le-a practicat si Sfantul Dimitrie si alti Sfinti, acestea includeau lupta corp la corp. Sigur, tranta romana nu era nici pe departe ceea ce vedem astazi in concursurile greco-romane, era mai dura, pentru ca pe atunci era voie sa se puna piedici, era voie sa se dea lovituri. Semana foarte mult cu ju-jitsu-l japonez de secol XIX. Tranta de pe atunci care era practicata in armatele romane si nu numai in armatele romane, pentru ca erau tabere de instructie si pentru civili, cum le-am spune noi astazi. Pe vremea aia nu existau civili, existau rezervisti si cetateni sub arme. Orice cetatean era socotit rezervist, era socotit un potential ostas. Daca patria era atacata, fiecare om liber trebuia sa poata sa o apere cu arma in mana. Ca urmare, pe langa toate orasele mari si de multe ori si pe langa grupurile de sate, existau tabere de pregatire unde ostasii se pragateau, dar alaturi de ostasi se pragateau si ceea ce am numi astazi civilii. Iar lupta fara arme era obligatorie. Exista si un anumit fel de box care se practica atunci, dar acela nu se practica chiar fara arme, ci erau niste manusi din piele cu ghinturi de plumb sau chiar de fier, erau mai multe feluri de lupta.

Lie, un razboinic vandal care ucisese o multime de crestini si isi batea jos de crestini numindu-i si socotindu-i lasi pentru ca nu luptau a fost ucis de Nestor, cu binecuvantarea Sfantului Dimitrie, intr-o lupta in care Nestor nu a folosit arme, a luptat cu mainile goale impotriva lui Lie si l-a infrant si la aruncat in sulite. A facut acest act de violenta, sa se cutremure pietistii ca a facut Nestor un act de violenta, si l-a ucis pe Lie, a facut "o crima". A facut-o cu binecuvantarea Sfantului Dimitrie, si atat Sfantul Dimitrie cat si Sfantul Nestor sunt in calendar. Si Dumnezeu le-a binecuvantat lupta lor. Cititele si cantati-le troparul ca sa vedeti cum i-a binecuvantat Dumnezeu pentru aceasta lupta! Si de ce a fost ucis Sfantul Dimitrie? Pentru ca a binecuvantat pe Nestor sa-l ucida pe Lie. De ce a fost ucis Nestor? Pentru ca l-a invins pe Lie in lupta. Insasi lupta a fost marturisirea lui Hristos, sa se cutremure cei care spune ca nu are voie crestinul sa foloseasca lupta. Insasi lupta lui Nestor impotriva lui Lie a fost mijlocul prin care a marturisit pe Hristos. El alta marturisirea nu a facut. Atat a facut si a fost de ajuns sa fie socotit un mare mucenic. Sfantul Dimitrie pentru asta a fost martirizat, pentru ca a ajutat sa aiba loc marturisirea lui Nestor. Deci iata ca *exista si lupta corp la corp, iata ca lupta corp la corp*

este binecuvantata de Dumnezeu atunci cand este facuta dupa randuielile Dumnezeiesti. Aici este insa ceva care trebuie mereu subliniat, pe care trebuie mereu sa staruim, faptul ca **nu este voie sa folosim forta dupa poftele noastre, ca nu este ingaduit unui crestin sa foloseasca armele dupa poftele lui. Ci numai atunci cand trebuie cu adevarat. Sa apere Credinta, Neamul sau Tara. Sau sa apere, desigur, alti oameni, alte familii, alte tari, alte neamuri lovite de cei rai.** Nu scot sabia si tai capul celui care m-a enervat. Sau incep sa-i dau pumni, sau altceva de felul asta. Daca cineva m-a enervat ii cer iertare.

Daca cineva m-a enervat, ma rog pentru el. Daca cineva ma uraste, ma supara, ma rog pentru el. Nu e voie sa folosim forta in asemenea imprejurari. Nu este voie si aceasta oprire merge pana la martiriul, pana la a rabda moartea dupa chipul Mantuitorului, chiar daca ne-am putea apara. Dar exista imprejurari, care sunt aratate si de Sf. Ioan Gura de Aur, si de Sf. Constantin cel Mare si de multi sfinti in istoria Bisericii, in care se arata foarte clar ca trebuie folosite armele. Armata trebuie sa lupte, cetatenii au datoria sa se ridice si sa lupte. Toate aceste lucruri sunt aratate in istoria Bisericii, iar a le nega inseamna a nega pur si simplu Ortodoxia. Poate imi va da vreodata Dumnezeu putere si vreme sa scriu despre acestea, ca sa se vada macar unele din temeiurile teologice si istorice, sa se inteleaga adevarul.

-Dumneavoastra parinte, de ce va indemnati fii duhovnicesti sa practice arte martiale?

-Ca sa nu fie puturosi, ca sa nu fie lasi, ca sa nu fie dezordonati, haotici, ca sa nu fie lesne lasatori, sau delasatori, ci dimpotriva, sa fie harnici, sa aiba rigurozitate, disciplina, vointa, responsabilitate si seriozitate in ceea ce fac. Sa invete sa fie buni ostasi ai lui Hristos, incepand de la cele trupesti si urcand la cele duhovnicesti si, desigur, sa fie buni Romani. Sa nu fie violenti, pentru ca atunci cand te duci si te antrenezi in arte martiale, repet, nu vorbesc de arte martiale cu incarcatura religioasa pagana, asa ceva este interzis oricarui crestin. **Eu imi indemn fii duhovnicesti la arte martiale unde insisi instructorii se spovedesc, fac rugaciune si asa mai departe.** Nu sunt niste pagani sau niste propovaduitori ai paganismului. Dar revenind! In clipa in care se duce cineva intr-o sala de pregatire de lupta, sau intr-o tabara de pragatire, si vrand nevrand isi ia pumni, sau un picior, sau alte lovituri, il doare si il doare rau de tot, iar uneori il doare 3-4 zile dupa ce a primit lovitura, sau o saptamana, sau mai mult. Si invata ceea ce este durerea! **Invata doua lucruri foarte importante, o data, sa o duca si a doua oara, sa nu o provoace.** **Cineva care stie cat de tare doare o lovitura, nu se va mai repezi cum se reped tot felul de nemernici sa-si bata nevestele una-doua pentru orice tampenie care i-a deranjat pe ei. Cineva care stie ce inseamna durerea nu se va repezi ca animalul sa-si bata copilul pana lesina pentru orice fleac amarat.** Dimpotriva, stiinta aceasta a durerii, insotita bineinteles de o crestere duhovniceasca, de o indrumare a duhovnicului, il face pe om mult mai pregatit si sa o rabde, si sa nu o aduca asupra altcuiva. **Avem nevoie de rigurozitate si disciplina, pentru ca din nenorocire, crestinii nostri nu cresc cum trebuie intru Hristos.** Ba de multe ori deloc, tot timpul cad, cum se zice, din lac in put, si sovaie, si merg in cercuri si se intorc la pacate si la patimi si asa mai departe. De ce? **Pentru ca nu au spirit de luptator.** Pentru ca nu au seriozitate in ceea ce fac, pentru ca nu sunt seriosi in ceea ce fac. **Ori fara o munca asidua intr-o disciplina si spiritualitate ostaseasca, nici nu vor dobandi un asemenea spirit.** De unde sa-l dobandeasca? Monahii il castiga chiar prin randuielile ostasesti ale manastirilor, si acolo unde acestea nu se tin monahii slabesc mult duhovniceste sau chiar cad rau de tot. Dar mireni de unde sa il aiba? Ei bine, din ostasie. Care a fost cu viclenie lasata pe seama statului in secolul XIX pentru ca acum sa fie suprimata de tot. Credeti ca din dragoste pentru noi a fost suprimata? Sau face parte din lucrarea de distrugere a omului, de inrobire a lui? Fara o educatie ostaseasca omul nu are disciplina, nu are curaj, nu poate duce lupte, nu face fata durerii, nu are darzenie, tarie, responsabilitate. Pregatirea aceasta te invata sa lupti, sa rabzi, sa ai responsabilitati, sa ii sprijini pe cei raniti – nu sa scuipi pe ei, cum fac multi jendari ortodoxisti de azi -, sa ai ascultare de superiori si sa stii unde se opreste aceasta ascultare... Foarte, foarte mare este folosul ostasiei si pentru mireni, dar si pentru monahi. Chiar daca forma este putin diferita.

Dincolo de spiritualitatea pagana japoneza, care este inacceptabila pentru Ortodoxie, eu admir conceptul, conceptul am spus, idealul, de samurai. Samuraiul este cel care traieste pentru a sluji, in teorie cel putin, practic stim ca pentru cei mai multi a fost cu totul altceva. Dar, **ca teorie, samuraiul trebuia sa traiasca pentru a sluji, pentru diaconie, cum se spune in Ortodoxie.** Pe cine sa

slujeasca? Pe seniorul lui. Însă de ce trebuia samuraiul sa traiasca pentru a sluji seniorului? Pentru ca stia ca seniorul lui este tot samurai, adica traieste pentru a sluji pe seniorul lui. Si cine era seniorul lui? Pana la urma se ajungea la imparatul Japoniei, iar imparatul Japoniei era cel care slujea... Japonia. Poporul si tara. Deci practic un samurai, slujindu-si cu toata viata lui seniorul, stia ca slujeste Japoniei, si poporului. Noi ar trebui sa fim samuraii lui Hristos. Noi trebuie sa fim ostenii lui Hristos.

-Oare pot avea Romanii o asemenea gandire, o asemenea viata?

-Nu degeaba a aparut in epoca interbelica o miscare ca Oastea Domnului, sau nu degeaba a aparut Miscarea Legionara, ele au aparut pentru ca aceasta dimensiune a ostasiei mireanului este esentiala pentru un crestin si cu atat mai mult pentru Romani. Caci noi, Romanii, suntem urmasii legiunilor daco-romane. Noi nu suntem nici urmasii dacilor pagani, nici ai romanilor pagani, nici ai puturilor dace sau romane care se lafaiiau in lux, curvasureau, se imbatau si mancau pana vomitau.

Nu, noi suntem urmasii ostasilor crestini, legiunilor daco-romane crestine ale lui Constantin cel Mare si trebuie sa ne ducem mai departe mostenirea! Românul nu poate trai fara aceasta constiinta, pentru ca se va autodistruge, si asta se si intampla, se autodistruge. Dimpotriva, el trebuie sa stie sa lupte atat duhovniceste cat si fizic. Lucrurile acestea trebuie sa ne insoteasca din copilarie si pana la moarte. Cine izbuteste sa treaca dincolo de materialitatea trupului, sa ajunga la o lupta duhovniceasca foarte inalta, devine calugar, preot, episcop, este drumul pe care trebuie sa mearga. Insa nu trebuie uitat ca nici macar calugarul, preotul sau episcopul nu pot fi ceea ce sunt fara ostenelile fizice. Ca daca nu tine post, daca nu face metanii, daca nu se roaga, nu sta in picioare la slujba, si toate ostenelile fizice pe care trebuie sa le faca, nici mireanul nu mai e mirean, nici calugarul nu mai e calugar, nici preotul nu mai e preot, nici episcopul nu mai e episcop. Cad, se prabusesc, fiindca suntem si trup nu numai duh, si trupul trebuie sa aiba parte de o disciplina, de o instruire ostaseasca indiferent ca esti mirean, monah sau cleric. Spun asta nu spre incurajarea barfelor, ci ca sa ne cercetam pe noi insine daca facem ce trebuie.

Trupul trebuie supus unei discipline, unei rigurozitati ostasesti. Fara aceasta nu putem sa mergem pe calea cea buna, pe urmele sfintilor ca sa castigam imparatia cerurilor. Nu putem sa mergem pe calea care duce la viata. Trebuie sa ne insoteasca lucrurile acestea. Sigur, aplicarea acestor discipline de lupta nu este un scop in sine, este un mijloc, dar un mijloc de care este nevoie. De aceea imi indemn fiii duhovnicesti si chiar fiicele duhovnicesti sa se duca si sa practice arte martiale. Repet, nu orientale din acestea cu budism, shintoism si alte aberatii de acestea, nu. Din cele potrivite crestinelor. Ducandu-se si invatand acolo disciplina ostaseasca ei si ele invata sa fie oameni seriosi, rigurosi, luptatori, si castiga alta dimensiune religioasa. Vreau sa spun ca eu am fii duhovnicesti care practica sporturi, arte martiale, si am fii duhovnicesti care nu vor sa practice asa ceva. Eu ii indemn, nu silesc pe nimeni. Dar! Nu am succes in a-i creste duhovniceste pe cei care, sa zic asa, "stau pe bara", pe cei care stau in casa si spun, eventual, ca nu se uita la televizor si la calculator. Poate nu se uita la ele aprinse prea multa vreme. Se uita la ele stinse si le tot poftesc pana cand ajung sa le aprinda. Nu reusesc sa-i ridic pentru ca ei chiar si o ora pe zi daca se uita la calculator si la televizor deja prin ora aia sunt extrem de desprinsi de realitate. Intr-atat incat numai cat se duc la scoala sau numai cat merg la servicii nu-i ajuta sa devina constienti de ei insisi, nu-i ajuta sa castige seriozitatea si disciplina de care au nevoie ca sa creasca duhovniceste. Nu au cum.

Sunt putine cazuri in care am izbutit impreuna cu unii fii duhovnicesti sa realizam un program din acesta foarte riguros de munca, cu metanii, ceva de genul 300-400-500 de metanii pe zi, cu munca pentru cei care sunt in nevoi si asa mai departe. Dar sunt cateva cazuri. Acestia sigur, prin aceasta devenire duhovniceasca nu au neaparata nevoie sa practice arte martiale, dar pe de alta parte daca Dumnezeu le va cere sa-si indeplineasca datoria de purtatori de arme fata de tara lor, nu o sa poata. Ceea ce inseamna ca mai devreme sau mai tarziu trebuie sa se calugareasca, sa se preoteasca, sau sa invete si ei a folosi armele. Nu trebuie uitat ca aceasta datorie de a-ti apara Neamul si Credinta cu arma in maini este o datorie lasata de la Dumnezeu. **Ideea ca un crestin trebuie sa fie, vorba parintelui Nicolae Steinhardt, o oaie proasta, care sa accepte orice, este o ratacire.** Iar cei care au incercat sa mearga pe asemenea linie intotdeauna s-au despartit de Biserica, au cazut in erezie. La noi aceasta idee vine de la neoprotestanti, vine de la ideologia masonica pentru mase, ca masonii, in ei insisi nu au aceasta idee, dar o propovaduiesc pentru mase, si nu are nicio

legatura cu Ortodoxia. Repet acest lucru, *Miscarea Legionara, Oastea Domnului si Manastirile, care pana la urma au o organizare ostaseasca, dupa cum arata si Sf. Vasile cel Mare, ca pana si imbracamintea calugarului este o imbracaminte de ostas al lui Hristos, aceste grupari crestine au dat cei mai mari si cei mai multi sfinti in timpul prigoanelor comuniste.* Si lucrul acesta ar trebui sa ne trezeasca, sa ne faca sa ne dam seama ca a socoti orice forma de ostasie a mirenilor ca fiind deplasata este o ratacire. Tocmai aceasta gresita socoteala a ajuns sa rupa legatura intre multi dintre cei din Oastea Domnului si Miscarea Legionara de preotii si episcopii lor. Unii clerici s-au speriat de ostasie ca principiu pe care il vedeau necrestin, unii mireni ce se voiau ostasi s-au speriat de „superiori” si au iesit din randuiala... Multe greseli s-au facut, iar ascunderea sub obroc nu a dat si nu va da decat roade otravite, ajungandu-se la tot felul de greseli si cadere ce puteau fi evitate daca exista o gandire sanatoasa.

-Parinte, in încheiere, ne puteti spune daca este Romania o tara aflata sub ocupatie?

-Din punctul meu de vedere, astept sa-mi dovedeasca cineva ca nu este asa, dar din punctul meu de vedere da, Romania este o tara aflata sub ocupatie. Dincolo de orice alte discutii am un argument care mi se pare hotarator. Este esential sa ne uitam in istorie si sa ne dam seama de un lucru: orice regim care a fost al cetatenilor ori s-a prefacut a fi a-l cetatenilor a inarmat pe oameni, sau macar i-a indemnata sa se inarmeze. Regimurile politice care indeamna oamenii sa nu foloseasca armele, sa nu aibe arme si sa nu stie sa le foloseasca sunt regimuri care vor fatis sa-i oprime pe oameni sau care nu sunt interesate deloc de cetateni. Atunci cand un regim politic interzice cetatenilor sa aiba arme sau le pune oprelisti cat mai puternice in a purta arme, acel regim este un regim dictatorial, exploatator, tiranic, de ocupatie, care vrea sa nimiceasca acel popor. Sistemul de stat este un sistem care trebuie sa-i reprezinte pe cetateni, sa-i ajute si sa-i apere. Un regim statal care impiedica pe cetateni sa se inarmeze este un regim de ocupatie, care se impotriveste cetatenilor.

In istoria lumii, orice regim liber s-a realizat prin inarmarea tuturor cetatenilor. Stefan cel Mare, Constantin cel Mare, Teodosie cel Mare, Iustinian si oricati alti mari imparati sau domnitori de-ai nostri vrem sa dam, toti au inarmat populatia. Nu exista niciun stat liber in istoria lumii in care cetatenii sa nu fi fost inarmati si pregatiti de lupta. Daca o tara vrea sa fie libera, toti cetatenii cu drept de vot trebuie sa poată purta liberi arme. Concluzia corecta o poate trage oricine gandeste sanatos. - Interviu realizat de Cezar Machidon

<http://foaienationala.ro/ortodoxie-si-arte-martiale-interviu-cu-pr-mihaiaandrei-aldea-trebuie-sa-fim-samurailui-hristos.html>